

Stella Komeet

Memoires van een dragqueen

Gaby den Held

Uitgeverij IJzer
Utrecht

Inhoud

Proloog 9

Deel I

Bij Rubens

Een goed begin 13

Een interessant mens 18

Bij Rubens 26

Deel 2

Ottoland

Ottoland 35

Tante Rosa 38

Ferdi Ferrari 41

Terug naar Ottoland 46

Deel 3

Sisters Club

Stella by starlight 55

Lang leve Klitora 69

Lieve mensen 76

De nieuwe moeder	79
Boerenbruiloft	82
Porseleinen ziel	92
Onze lijken leven nog	96
Nachtsuite	100
Sister march	108
Sam	113
Dance around the world	117
Gelukkig	120
Le Carafon	123
Zielenpijn	130
Muzen	133
Wat snapt een kind dan helemaal?	137
De comeback van Kamphuis	143
Het waait wel weer over	145
Ouwe smokkelaar	148
Een moeder is geen dictator	151
Back in the game	154
Another day	158
Mag ik er zijn?	161

Deel 4

House of Jules

Andermans drama	165
-----------------	-----

Epiloog	169
---------	-----

Een goed begin

Het is op de kop af zes maanden en drie dagen geleden dat Jules van Engelen voor het laatst zijn huis heeft verlaten. Nu loopt hij over de eeuwenoude straten van de Utrechtse binnenstad, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Zonder aarzeling in zijn tred, met ferme, driftige passen. De schouders recht, de neus in de wind. Zijn maatkak zit perfect om zijn slanke lichaam, en hij voelt zich zelfverzekerd. De donkere, sluikgekamde haren en het peper-en-zoutkleurige baardje maken hem er niet jonger op, maar hij ziet er nog goed uit voor zijn prille vijftiger jaren. Vroeger was hij werkelijk een mooie verschijning. In zijn geliefde Italië zou men zeggen: zo knap dat je het brood uit je handen laat vallen. Maar dat was toen.

Hij passeert het bankje op de Geertebrug over de Oudegracht. Vaak het domein van zwervers, maar in het hoogseizoen maken toeristen daar selfies. Nu is het echter leeg. Bij de Geertekerk houdt hij even stil, het duizelt hem. Gebukt en met de handen op zijn knieën hoort hij flarden van het Ave verum dat het plaatselijke koor repeteert voor de uitvoering van morgen. Jules recht z'n rug en vervolgt zijn weg.

Hij kijkt niet achterom. Anders zou hij hebben gezien

dat spiedende ogen hem schaduwen. Als hij bij het film-café Springhaver aankomt, staat hij stil. Daar was hij kind aan huis tot het maandenlange huisarrest dat hij zopas heeft beëindigd. De tafels buiten zijn bijna allemaal bezet met vrolijk koutende mensen in degelijke jassen. Het is immers al begin oktober en hoewel de zon uitbundig schijnt, is deze zondagmiddag toch kil, zeker met zo'n noorderwind. Hij passeert de cafégasten op het terras en loopt naar binnen. Het fijne van dit café is dat alles bij het oude lijkt te blijven. Een illusie waar hij graag in gelooft. Alleen het barmeisje is nieuw.

Ze kijkt Jules vragend aan. Maakt hij zo'n raadselachtige indruk? Is het zijn zorgvuldig gecoiffeerde donkere snor? Zijn virulente blik? Hij moet haar ook niet te intens aanstaren, anders denkt ze nog dat hij haar wil versieren. Hij wil louter koffie, zwart als de ogen van de duivel.

Inmiddels hebben ook Jules' achtervolgers Springhaver betreden. Ze zien hem aan een tafeltje zitten bij het raam dat op de Blindesteeg uitkijkt, zijn jas over de rugleuning van de stoel tegenover gedrapeerd. Hij kijkt niet op of om, terwijl zijn stalkers een paar tafels verderop plaatsnemen.

Jules worstelt met de vraag op welke manier hij hier zijn tijd moet doorbrengen. Zijn koffiekopje is leeg. Had hij maar een boek meegenomen. Een boek lezen geeft altijd een interessante, bezige indruk. En swipen op je smartphone vindt hij een stupide vertoning. Hij kijkt nog eens goed rond. Zijn blik gaat van de aanwezige clientèle naar het schilderij dat hem heel vertrouwd is. Het hangt er immers al zo lang hij hier komt, zo'n dertig jaar. Het stelt een enigszins wufte jongeman voor in een lichtgekleurd pak, glimlachend gezeten op een balustrade met zijn poedeltje naast hem. Het lijkt een zoete herinnering aan voorbije zomerse dagen zonder zorgen. Ineens vraagt hij zich af waarom dat schilderij hier hangt. Het heeft wat thema be-

treft niets met film van doen, terwijl dit toch een filmcafé is. Nu hij zich dit afvraagt, laat het hem niet meer los. Hij loopt naar het meisje achter de bar en vraagt haar zonder omwegen of ze weet waarom dit schilderij hier hangt. Ze kijkt hem eerst wat glazig aan, dan speurt haar blik naar het bewuste schilderij en verschijnt er een glimlach op haar gezicht.

‘Goeie vraag,’ zegt ze. ‘Ik weet niet wie het heeft geschilderd en ook niet waarom het hier hangt. Jos zal het wel mooi hebben gevonden.’

Ze bedoelde Jos Stelling, de eigenaar van Springhaver en van diverse cafés en bioscopen in Utrecht en bovendien een gewaardeerd en eigenzinnig filmregisseur.

Er valt een stilte. Dan mengt zich iemand in het gesprek. Een vrouw aan een tafeltje vlak bij de bar neemt het woord. De meeste mensen hier kent Jules, maar hij heeft haar nog niet eerder gezien. Ze heeft donker roodbruin krullend haar, is zorgvuldig opgemaakt en elegant gekleed. Hij schat haar van zijn leeftijd. Ze past naadloos in de sfeer die de filmposters uit vervlogen tijden oproepen, maar er is ook iets ambigue aan haar. Ze is als Marlène Dietrich, die oogverblindend glameureus kon zijn, maar in haar biografie verkondigde een degelijke Duitse te zijn die haar huis beter kon schoonhouden dan haar huishoudster en niet blij was met bloemboeketten maar liever een plant in een pot had. Daar had je tenminste na een week nog wat aan.

Tegenover haar zit een, Jules eveneens onbekende, man die geamuseerd toekijkt en minstens zo intrigerend is. Hij heeft een glanzende bruine huid en prachtig zwart krullend halfang haar. Hij draagt een markante bril, een donker pak met daaronder een wit overhemd. Uit zijn rechter vestzak piept een purperen pochet. Duidelijk een poseur, een rasechte dandy. Het soort dat niet mooi is maar dat